

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szombat

44. szám.

Pest, június 9-kén 1849.

E lap megjelenik minden nap este, vasárnapot kivéve.

Előfizetés: mai naptól december végéig Budapesten házhordással 5 fr., vidékre postán borítékban 6 fr. p. p. Hónapos előfizetés csak helyben, s a hónap első napjától kezdve fogadtatik el.

Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban (Országút Kúnevalderház) és minden postahivatalnál.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp.

Egyes szám ára 3 kr. pp.

Egy nevezetes jelenet adta elő magát Békésmegyében.

Az első hirt még tegnap kaptuk, s lelkünkben megdöbbenünk, gondolván, hogy a mutatkozott forrongás valamely communisticus mozgalom, tán eredménye némely legelőket felosztani akaró bujtogatók munkálódásának.

Ugy látszik, ma ezen aggodalmunk elenyészett. Ujabb hírek szerint a jelenet egyike volt a nép legszebb, legdicsebb demonstrációjának.

De ezen ítéletünket is feltételesen mondjuk, mert még mind eddig valamely kimerítő tudósításnak hiányával vagyunk, s könnyen megtörténhetnék, hogy később aggodalmat okozható részletességek jöhetnek napfényre, s akkor korán kimondott helyeslésünket vissza kellene vonnunk.

A nép, mint mondatik, hathatósan demonstrált. A megyei választmány összegyűlt, a városi és falusi jegyzők s előljárók, ügyvédek s kereskedők vagy más független emberek, a democratiának ezen legtisztább elemei oda csatlakoztak a választmányhoz.

És a megyei tisztviselőket az elsőtől az utósig lecsapták.

Mi ezen eljárásban a nép önértetének, s political tapintatának legfényesebb bizonyító jeleit látjuk.

A nép látta azt, hogy az 1844-diki törvények értelmében, a vármegyei hivatal még ma is mindig a volt nemesi osztály kizárólagos monopoliája.

Sírva tapasztalta tovább, miként mutatá be magát az ország előtt ezen osztály. Látta a legliberalisabb megyéket, mint hódoltak meg Schliknek, Nugentnek, Schulzknak, P. Horvátnak stb.

Meghódoltak oly csufosan, hogy itt ott mutatózó kivételek mellett a vármegye tisztjei,

alispánok, főjegyzők, szolgabírák, esküdtek, úgy irtak alá neveiket a hódoló okirat alá, mintha az csak egy casinot tervező iv lett volna.

Békésmegye tisztviselősege ellen még azt is halljuk vádként felhozatni, hogy az litteni tekintetek előre, míg az ellenség az Altiszán nem is mutatta magát, elhatározták az ellenséget hódolattal fogadni, s nekik a szükséges élelmi szereket s előfogatókat kiszolgáltattani.

A nép határozottan lépett fel, s hatalmas szavával kimondá, hogy neki ilyen tisztviselők nem kellenek.

Igy fog ez másutt is lenni, mert az mindenfelé türehtlen kezd lenni, hogy a táblabíró- és szolgabírófaj sehogy sem akar belejóni az új formákba.

Minden csak a régi lábbon marad. Az ur most is kizárólag csak maga akar ur maradni.

A középponti kormány seregével szivja magához a megbukott vicispánokat s megyei quasi celebritásokat.

A nagyobb mezővárosok polgárai sok értelmes, derék, becsületes tisztviselői még gondolni sem mernek olyan helyekre, melyek őket a legtisztább jognál fogva megilletik.

Hány jeles, mértékletes, okos és az administrationalis dolgokat teljesen értő polgárokat számolál Kőrös, Kecskemét, Vásárhely?

Van-e szó ezekről?

Ezek alig közeledhetnek egy ministerhez.

Ellenben a táblabírócollegák, azok, kikkel egykor együtt restaurálóztak, együtt itaták a nemességet, ezekre nézve még bejelentés sem létezik.

Csak betoppannak a sok te, s a sok barátom, s a sok reminescentia után a régi napokra, megvan a septemviratusság, a ministeri hivatalnokság, osztálylónok, tanácsosság.

Az ilyen elfajulást és visszaélést az eredmények után sejtteni kezdi a nép, s hol egy pár okos, becsületes és rendet, szabadságot s egyenlőséget szerető ember vezérül találkozik, fellép erélyesen, és tesz úgy, mint tett Békésmegyében.

A nép tudja azt, hogy az ő vére menti meg a hazát, melly ugyan közös mindenkivel.

De midőn vérevel áldozik, nem lehet elszenvednie, hogy egy osztály, mint pióca, lesben álljon s folyvást szivja magának a győzelem gyümölcsét.

Midőn a nemesség mentette meg a hazát, még meg lehet érteni, hogy ezen osztály mindent felfalt s a népet örökös jobbágyoká tette.

Most a néppel együtt mentetik meg a haza, s azért, ki a közös győzelem gyümölcsét egy

osztály számára ki akarja zsákmányolni, árulást követ el a vér szentsége ellen, mellyet ezek ontanak a hazáért.

Pesten vagyunk!

Nem nyom többé a levegő, nem húz az ég, nem érezzük a földet ingadozni lábaink alatt.

Áldott légy Debreczen, vendégszerető népeddel, széles utczáiddal, republicanus erényeiddel, egyenes őszinteségeddel!

Tisztellek téged Debreczen: de szeretlek Pestről tisztelni; s ha nem is mondám népedről: „istení civis nép“, azért nem felejtetem, hogy melleg részvéttel és kállyhával fogadtál, midőn nyakunkon volt a német, s a kötél.

Pesten vagyunk! mosolyognak ránk a Duna, a budai hegyek, s az ismerős bérkocsilovak; velünk érez a levegő és szivar, mellyet szivunk, a kő mellyet taposunk, a suszterpub, ki a feketesárgák ablakain phisikai experimentumokat csinál. —

Imádlak téged oh Debreczen, ragyogó nagy tornyoddal, kényelmes járatu fahidjaiddal és jámbor taligáslovaiddal, de bocsáss meg oh Debreczen! ha nem kívánkozom vissza, hol annyi káposzta, annyi kürtös fánk és annyi majusi por járt belém.

Pesten vagyunk! hol reggelizhetünk a forradalmi csarnokban, ebédeltünk a függetlenségnél, vacsorálhatunk a szabadságnál és jó éjszakát mondhatunk a sasnak.

Ne neheztelj tehát Debreczen, ha nem kívánkozom vissza, sem Szikszayhoz, sem Mártonhoz, sem az alföldi hírlaphoz, sem a lóhoz, sem az ükörhöz, sem a nádorhoz, sem egyéb állatokhoz. —

Pesten vagyunk, hol minden a szabadságra és forradalomra emlékeztet, hol republicanus a tráger, democrata maga a vicepalatinusné.

Hogy kívánkoznám hát vissza tág kebledbe oh Debreczen! hol egész télen teljhatalommal uralkodott egy két táblabíró, és a nemes vármegye; hol még az 1 és 2 lovas taligás közt is rangkülönbség, magok a szemérmes kofák közt is kasztok vannak. —

Imádlak oh Debreczen viharos porfellegeiddel, szerete tre méltó civiseiddel, töltöttkáposztáddal, és végetlen kolbászaiddal, elismerem hálás szíveddel vendégszeretetet, elismerem büszkeséggel páratlan honszerelmedet; de ne neheztelj rám, ha jobban érzem magam Pesten, hol magam vagyok vendégszerető, hol a hazafiság

nagyszerű áldozatokban mutatta magát, s hol olly felséges papir vékonyságu cottletteket és kimondhatlan jó ízű omelettes aux confitures-eket lehet kapni, még pedig a függetlenségénél. —

Pesten vagyunk! mienk az élet, mienk a mult, mienk a jövő. — Nem nyom a levegő, nem hűz az ág, nem érezzük a földet ingadozni lábaink alatt.

N. J.

Okos ember volt az a Szentkirályi Mór, mert jól tudta mit cselekszik.

Az ember azt gondolta volna, hogy Szentkirályi Mór csak akkor pártolt el a nemzeti ügytől, s átment az ellenséghez, midőn Windisgraetz már Pesten, már a Jászkun területben volt.

Dehogy, dehogy!

Most sül ki, hogy vétke szántsándékos és előre számított kicsinált dolog volt.

Mert ime most, midőn az ő személyét illető vagyont az álladalom lefoglaltatni akarja, új neje Iván Róza előáll, s bemutat egy átíró levelet, melly még a mult év végén, midőn az ellenség Győr táján lehetett, minden vagyonát átírta, magának egyedül 2000 forint élelmi járandóságot hagyván fel.

Az átírató levélnek minden szükséges formalitásai megvannak, megvannak a helyszínen jelen volt emberek aláírásai, a legale testimonium, a szolgabíró s esküdtársai s a temérdek pecsét.

Értesültünk, hogy Földvári Lajos ellen, ki Eszék várát az ellenségnek 400 ágyuval s temérdek löszerekkel feladta, még pedig olly ellenségnek, melly a vár ellenében csak hatfontos ágyúkkal jött, a legterhelőbb adatok érkeztek meg.

A megoszlott zászlóalj tisztszei rakásostul küldik be a terhelő nyilatkozatokat.

Egyik tiszt azt is állítja, hogy őt Földvári agyon akarta lövetni, mert az ellenségre, midőn az közeledett, löni merészelt.

Egy másik szerint Földváry egy este a várnak egyik pontján az ágyúkból a töltéseket kihuzatta, s a helyet tűzerek nélkül hagyta.

Más nap e ponton az ellenség előre nyomult, a tűzerek azonban parancs nélkül megtöltvén az ágyukat, löni kezdték, mire a bizakodva közelgő ellenség visszavonult.

De legterhelőbb az, hogy Földváry megengedte az ellenségnek, s egy puszta lövéssel sem akadályozta, hogy az osztrákok a várnak csaknem falai alatt erős batteriákat építhessenek.

Szép dolog az, ha az ember gróf.

Még szebb, ha nagy bajusza van.

De legszebb, ha jó barátjai vannak az angyalok között úgy, mint az ördögök között.

Ezen gróf most vigan mulatozik a rebellesekkel. Jól találja magát.

Jól találta magát az ellenséggel is. Még vannak, kik emlékezni fognak, hogy e gróf a színházban jó fenszóval mondá:

Ah, az én kedves barátomat Schlicket látom a páholyban, ah ez charmant egy flu, ő legjobb pajtásom, fel kell mennem hozzá.

És úgy tett, miként beszéle, s most pedig úgy tesz, mint mi felebb irtuk.

A cultus-minister Horvát csanádi püspök a Közlönyben értesíti a nagyérdemű közönséget, hogy ezután magán ügyekben látogatásokat hetenkint háromszor, vasárnap, kedden és pénteken fogad el.

Az értesítés kimerítő: csak az egy maradt ki, hogy hol?

Hirlapiról kötelességünknek tartjuk a hiányt kiigazítani, a midőn egy módot ajánlunk, mellyszerint az ügyes bajos ember, az érdemes minister szállását ki tudhatja, az értesítésből az sem tűnik ki, ha valljon Pesten, vagy Budán lakik-e a minister.

Im ajánlatunk.

A kinek valami dolga lesz a cultusnál, állítasson a két város valamennyi templom, s annak minden bejárásai mellé egy egy embert.

Notandum ollyan embereket kell felfogadni, kik a ministert személyesen ismerik.

Ezek aztán vigyázzanak, s a mellyik rá fog találni, templom után, menjen utána azon házig, hova a minister bemegy.

Ha a minister történetesen ekkor nem egyenesen szállására ment, másnap az experimentumot ismételni kell.

Mig aztán valahogy rájöhet az ember a jó utra, s kipótolhatja azt, mit a „Közlöny“ két szóval megelőzhetett volna.

Olvastuk egyszer, hogy egy chinai Mandarin angol orvosának illy levél címet adott:

Boerhaven urnak, Európában.

Fájdalom egy cultusminister lakása különösen ezen költözködési salsóban még nincs annyira tudva Budapestén, mint volt Boerhaven, lakása Európában. Kr.

Az öregnek egy névtelen vádló ellen magagazolása.

Marcizus Tizenötödike 170. lapján

A hon javára s dízére élt elaggott öregeket a pogányok is tisztelni és kémélni szokták, ezt a névtelen vádlóm nem tanulta meg.

Philosophiai, geographiai, diplomaticai és historiai munkáim N. Britaniában, Francia-, Német-, Olaszországban, orosz birodalomban is ismeretesek s becsesek; ő kelmenél nem: a tudósok megvetői a tudatlanak.

Buda-Pest veszélyében én tapodásnyit se távoztam el, hanem a népet a templomban felvilágosítottam, biztatám, szőlítgattam a kitartásra, bizodalomra, engedelemre független és önálló kormányunk iránt. Ezt a falak is tudják, csak ő kelme nem; a templom nyilván büdös előtte.

1686-ikban september másodikat Budavára visszavétele után, hogy hálálták meg a pestiek, tudom igenis Kazi, Wagner, Timonból és más kutyákból, de hogy vádlóm ő kelme azt tudná, méltán kétkem.

Követtem is majus 21-kén őket, mert Pesten én voltam első, ki hét órakor reggel az örömet hirdetem a népnek, s velük együtt térdre borúlva hálát adtunk az istennek — én pedig a győzőknek 20 forintot ajándékoztam — dobra títés nélkül. — Merek fogadni, hogy ő kelme ezeket nem cselekedte.

A kivilágítás dolgában pedig nyilván füllentett, utczára nyilló ablakaim számát négyre tévén, az igaz vádló illyesmben nem hibít.

Nevezzen meg e vádló, nem mondom három, hanem egy szomszédomat, ki engem a kivilágításra integetett volna előre.

Nevezze meg, ki engem hét órakor este már ágyban alva lelt volna.

S ha nyilt sisakkal jár, jelentse ki magát, hagy vehessem hazafiui és literaturai érdemelt tollam alá, hagy legyen egy munkám érdekes, mellyre a gyertyát hijába ne vesztegettem legyen. — E fölött még ezen munkámmal is megajándékozandom. „A magyarok nemzetisége. Bevezetés Magyarország historijájába.“

Ha nem — — nem — — consequentia in forma.

Pest, 1849. Junius 9-kén.

89 esztendőös öreg,
Fejér György m. k.

* * *

Na Kr. ur, ki a vádló cikket írta, ugyancsak megczáfolták őnt.

De a tény, hogy az ablakok világitva nem voltak, mégis megmarad.

Ezt kellett volna megczáfolni, s akkor a többi, az öregség, a tudományosság, mind a maga rendjén lett volna felhozva.

Mi valódi szent pietással vagyunk az öregek iránt, kiknek az isten anyai éveket ajándékozott mint nekünk tán félannyit sem fog.

De az öregséget nem tartjuk azért privilegiumnak, hogy akárki is annak palástja alatt merészkedjék a köz öröm ellen olly nyilvános demonstratiót tenni, mint Fejér, midőn ablakait ki nem világitá.

Ha tetszik neki, megmondjuk magán uton, ki volt olly bátor őt figyelmeztetni.

Különösen szomorú dolog illy demonstratiót látni egy kanonoktól, ki itt a hazában egy beneficium jövedelmét húzza.

Pétervár június 3-án 1849.

Tisztelt szerkesztő úr!

Miután ezen vidékről, hol csatáink legborzasztóbbjait küzdénk, olly kevés adatai vannak önnök; veszek magamnak engedelmével, bátorságot, néha néha egy pár sorközleendőért ön ajtaján kopogtatni!

Kinek nincs fogalma a tatárjárásról, nézze meg Bácsmegyét, s ha átfutá e terményekben gazdag, de most nagyobb részt parlagon heverő területet; — ha megtekinté e vidéket, melly olly költői regényességgel bírt, s most a szépen rendezett faluk helyén düledékeny kormos falaknál egyebet nem lát; mint gyász fátyolt kellett tekintenie, melly elföldi a világ elől a helyet, hol a haza ellenel kevés idő előtt nyugalmasan élvezék nem érdemlett jóllétüket.

Átok fekszik e vidéken, a játszi délibáb hab képe remegve veszi föl a pusztult falvakat, mintha érzene, hogy tőlök fekete foltokat kap tiszta képén, mintha tudná, hogy bűbajos tüköre nem tudja olly nagyszerű csarnokká emelni e kormos falakat, hogy a bűnös lázadásnak, melly bennök koholtaték, méltó emlékei lehessenek.

Bács tiszta, s a csajkiszta fő fészke Titel ostrom alatt van. Szinte hihetlennék látszik e nagyszerű posztitót elfoglalni, s ha be lesz véve, akkor nem talál a haza elég jutalmat, Bácsmegye megváltója Perczel Mór érdemeit eléggé meghálálni.

Karlovit és Kamenitz sokjába kerül az orosz vazallusnak, nagyszerű sáncaikat most már csak szépitgetik, meg sem gondolják, hogy a honvéd sereg előbb utóbb behuzhatlan barázdákat fog remek művükön hasítani.

Pétervárad védleti helyzetének megfelel: nem támad, de a támadó rác-, szerb- és schwarzelb erőt mindedig bűnös fészkekbe visszariasztá, ha bár régi megmaradt frakkos tisztjeink közt találkoznak is még schwarzelbek, s a sorkatonaság nem magyarajkú közt idegen érzelmeket uralók. . . . no de vannak honvédeink, migueleink s a t.

Minden dicséret mellett meg kell rónom a honvédeket, kik mult héten az előrségen olly mélyen aludtak, hogy az ober ellenség nyakukra jöve, nehányat közülök leölt, s ha kissé okosabbak, egész a sánzig jöhetnek háborítlanul. Egy pár illy hanyagság homályt vethetne ezen zászlóalj érdemeire.

Perczel Miklós ideiglenes várparancsnok együtt csatázott a harcziakkal, méltó testvére a tábornoknak!

Épen most van hadi törvényszék elébe állítva egy elfogott francia, de a schwarzelbeknél szolgált kapitány, ki mint fogoly, a börtönörrel, kuzmesterrel és egy sánckáplárral egyetértve akart az ellen kezébe egy támadási tervet csempészni, de a levélvivő szerencsésen elfogott. Nem tudom, mit tesznek velök, én főbe lövetném, vagy inkább mint árulókat fölakasztatnám, nehogy Debreczenbe küldve, magasabb tisztséggel látszanak el, mert hisz a magyar ott is jutalmaz, a hol büntetni kellene, mi, mint hallom, a Pétervárad fogolytisztekkel meg is történt.

A cholera nálunk is kiűtött. Nem szólok többet róla, mert félok, hogy olly badar beszédhalmoz jelenék ki tollamból, minő a 36-dik számban „Sürgető kérelem a kormányhoz“ czim alatt V. . . . itől volt, úgy látszik, hogy az az ur is megtanulhatná dolga miatt a puskavall oktatást, — többet használna vele!

És most Marcius uram isten velünk! s mivel jöhet idő, mellyben kissé hegyzett tollal kell némely eljárásokat tudatnom, hogy ne legyek szálla a szemekben: a jobb időig legyen igénytelen nevem

Felföldy.

U. I. Most jött hozzánk egy görög kapitány, mint hírlík, rövid idő alatt ezernél több görög jövend, a szabadság előharcosai, a magyarok zászlaja alá. Ha itt lesznek, érintést teszek róluk.

Június 4-dikén.

Tegnap irt soraim ma is peccsétlenül asztalom hevernek, mivel foglalatosságaim az egész napot igénybe vevék, csak este felé értem reá a tegnapi közleményt írhatni, melly munkámból egy alig reménylett kedves hír lökkente ki, nevezetesen: hogy Perczel seregének második része, melly Gál ezredes parancsnoksága alatt van, most csatlakozott Ujvidék alatt Perczel tábornokkal.

Gondolám, hogy hadseregünk nem sok ideig veszteglend, mi meg is történt.

Kamenitz és Karlovitz egymással összekötvék egy vadász árok által, mi a hegységeken átkigyözva, a csucokon levő redoutokkal van összeköttetésbe. —

Éjféltán $\frac{3}{4}$ kettőre történt a megtámadás, a rácok és németek felkészülve voltak.

A csata a legnagyobb elszántsággal folya mind két részről, de vitéz harcossaink már viradat előtt 3 redoutot elfoglaltak a karlovicziaiktól, honnét az ott hagyott 15 ágyuval becsületesen lövöldöztek a kamenitziai első redoutjába.

Nem írom meg részletesen ezen elszánt harczot, csak következményeiről teszek említést.

Fáradt vitézeink látva, hogy az elfoglalt helyeket meg nem tarthatják, reggeli 7 órakor visszavonultak, hozván magukkal 1 egyfontos, 4 háromfontos, 1 hatfontos vas- és 1 vetágyut, a többi elfoglalt ágyukat lovak nem léte miatt kénytelenek voltak ott hagyni.

Veszteségünk 345 sebesült, kik közt 9 főtiszt van, s vagy 25 halott, az ellen vesztesége temérpek, holtjaiktól alig lehetett a sánckokban járni.

Schulek kapitánynak, ki a tábornok segéde volt, egy ágyugolyó mindkét lábát elszakítá — vérvesztés következtében 10 órakor meghalt, — áldottak legyenek hamvai!

Felföldi.

Pest június 8-án.

Hire terjeng, hogy a sok vérvesztés által elhalaványult fekete-sárga dynastia utó sarjadéka Ferencz József meg akarja magát koronáztatni.

E czélra Pozsonyba hivatja a fő- s nagyméltóságú, a nagyságos, tekintetes, nemes, nemzeti és vitézlő urakat, az atyai szíven fekvő magyar nemzet javának mikénti szaporítása és az általa olly nagyon szeretett haza dicsőségének mimódoni emelhetése fölött atyailag tanácskozni; és hogy a hű nemzet atyai szeretetéről minél jobban meggyőződhessek, az összes haza hű kívánatát előlegesen teljesíti, azaz megkoronáztatja magát.

Még nincs nyolcz hónapja, hogy sokan voltak, kik azt a bolond fiút örömmel koronázták volna, ha az ugynevezett marciusi alkotmányt esküvel megerősítette volna.

Hjjaj, a mi volt, az elmult! azon alkotmány marciusi hó gyanánt elolvadt a szabadság napja sugáraitól és most koronáztassa meg magát, majd ha fagy!

Ez a koronáztatási akarat bizonyosan az orosz sugallata következtében támadt a dynastia keblében, mert mint látszik az egyházi zsarnok még mindig vonakodik belé markolni hazánk ügyeibe. Próbálgatja mindenféleképen, mint a macska a forró kását, mimódon juthasson ügyeinkre való befolyásához a nélkül, hogy magát megégetné.

Száműzöttnek koronáztatási vágya karöltve az orosz intervenciával nagyon emlékeztet a magyarok második királyára, Péterre, kit a római pápák csupa feledékenységből nem emeltek a szentek közé.

Péter, a királyi erény ama dicsó példánya, magát a német császár alázatos szolgálójának deklarálva a magyar nemzet urává, királyává emeltetett másod ízben is.

Ferencz József egy trónusra akar ülni, a melly nincsen és az ő számára nem is létezett soha; egy koronát akar lágy fejére nyomintani, mellyet soha sem látand, hacsak az idő multával, mint vándor ismeretlenül, bűnbánatosan nem zárándokol a nemzeti muzeumba.

És ezt a koronát, melly után olly hév vágygial kívánkozik, az orosz czár fagyaló kegyelmének akarja köszönni, kinek hála fejében hű szolgálót esküdt.

A jó Péter csak második király volt a nemzetnek, az első, Istvánt jónak tartották, mert hisz mindazok, kiket lekonzoltatott, pogányok s rebellisek voltak; a vérnadályok, kiket külföldről hozatván, a nemzet egészséges testére rakott, mind szent emberek valának és a haza földi boldogsága s a nemzet tulvilági üdvössége biztosítására szolgáltak.

Nem csuda tehát, ha a nemzet a királyfaját nem ismervén, tudatlanságában azt hitte, hogy

egy önközléből választott királylyal jobban boldogulnak.

A b a pedig a királytermészet örök szabályai szerint csak úgy garázdálkodott, mint elődei és a nemzet a jelen fájdalmaik terhe alatt elfeledvén a multakat, visszahitta Pétert, ki megint királytermészetét fölvette.

És ezek pedig még magyar királyok voltak. Kellene-e csak egyet is a habsburgok közül ijesztésül felhozni.

Híába annyi király alatt kell egy nemzetnek nyögnie, mint a mennyinek járma alatt mi görbe-deztünk, míg ezt a fajtát voltaképen megismeri.

Most már ismerjük, tanultunk eleget a magunk kárán, mintsem tartanunk kellene a monarchiába való visszaeséstől. Tudjuk már, hogy a világ legnagyobb embere, akármely hazának leg-hűbb fia, mihelyt király, megszűnik hazafinak megszűnik csaknem embernek lenni.

Az ember, a még néhány percz előtt legnagyobb ember, mihelyt az emberi nagyság magaságáról lelép és királlyá törpül, kigyóvá válik, melly földön mászva, a nemzet fájának gyökerén rágódik.

Mi a pozsonyi komédiát illeti, nem bánja senki, ha egy batkát sem érő fajankót drága pénzen vásárlott bársonyszékre lecsücsültetnek, majd eljőnek vitéz seregeink és

„Bele lőnek bársonyába,
Hogy csak úgy porzik kinjába.“

Keleti Zsiga.

Sebesült honvédeink számára beküldetett Pázmán Jánosné és Bart Luiza asszonyságoktól egy-egy csomó kötés és tépet.

HIRDETÉSEK.

3-1

Kilián György egyetemi könyvárusnál Pesten, váci-utczában Parkfrieder-házban, megjelent és minden könyvárusnál kapható:

SZÓZAT
NÉMETHONBÓL
HABSBURGHÁZ
ÉS
Kossuth Lajos
FELŐL.

Meyer J.-től (az Universum szerzőjétől) Németből fordította **Horárik. 4 kr. pp.**

7-4

Balassovits K. zongorált mind vevésre mind hónapos bérlésre ajánlja. Tára van Váci úton Dischérfele házban 1388 sz. 3-ik emeletben.

Megjelent

alulírtnál s általa minden pesti és vidéki könyvárusoknál kapható:

S Z A B A D S Á G D A L O K.

Irta :

Zalán.

Ára 10 kr. pp.

Bucsdaszky,
kiadó.

3-3

Haszonbéri hirdetés.

Eger város javadalmához tartozó, s a város alsó végén fekvő jó karban lévő öt kerekű, ugynevezett Alsó malom, melly a mellett, hogy kerekkel hajtására folytonosan elegendő vize van, soha el nem fagy, f. évi novemb. első napjától hat egymásután következő évekre és két hónapokra többet-igérés útján haszonbérbe adatik; a haszonbérteni kívánók tehát f. évi június hó 30-án reggel 10 órára a város teremében tartandó árverésre elegendő bánatpénzrel ellátottan meghívotnak. —

A feltételek iránt személyesen, vagy bérmentett levelek által alólírtnál értekezhetni. Eger majus 31-én 1849.

Péter Ferencz m. k.,
közgyűlési jegyző.

3-3

Két szoba

kényelmesen butorozva, magyar utczában 528. szám alatt minden órán kiadandó. Értekezhetni ugyanott.

A legjobb hajnövesztő és hajvést gátló kenet.

Úgy a szőke, piros és ősz hajat, barkót és szakált sötétre színező miséggel is, újra készülvé kapható Pesten: Nádorutca. 208. sz. A hátsó 1-ső emeletben sz. 12. köcsögje 1 és 2. pf.

Kintner Ferencz

dohánykereskedő, ezelőtt az „Angol királyné“ — házban, jelenleg a Dorottya-utczában, Wieserházban, a „hordó“ vendégháznak átellenében, jelenti a tisztelt közönségnek, különösen eddigi vásárlóinak, dohány- és szivarkereskedésének áthelyezését. Köszönetet mondván az előbbi helyen tapasztalt részvétért, ezutára is hasonlót kér, s bel- és külföldi szivar-, dohány- és minden lehető dohányzási kellékekkel ellátott rakványát ajánlván, árúja legjobb minősége mellett lehető legjuányosb árt ígér.

Magyar középponti vasút.

Naponkinti

indulások

1849-iki april 29-től további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább ¼ órával az indulás előtt a pályaudvarban megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggel 7 óra.
" " " " személyvonat délut. 1 óra
30 perczkor.

Szolnokból Pestre.

" " " " Személyvonat reggel 7 óra.
15 perczkor.

" " " " Személyvonat délut. 1 óra.
45 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 6 óra.

" " " " délut. 3 " 30 percz.

Váczi Pestről reggel 8 " "

" " " " délut. 5 " 54 " "

A magyar középponti vasút igazgatósága által.

Nemzeti

színház.

Pest, szombaton, június 9-kén, 1849.

HUNYADI LÁSZLÓ.

Eredeti nagy opera 4 szakaszban. Irta Egressi Benjámín, zenéjét szerzette Erkel Ferencz.

Rendező: Szerdahelyi.

Első szakasz: Czillei halála. Személyei:

V. László, magyar király — Bognár.
Czillei Ulrich, kormányzó — Kőszeghi.
Hunyadi László,) — Farkas Károly.
Hunyadi Mátyás,) testvérek — Csillag R.
Főurak. Király kísérete. Zsoldosok. Nép. — Történik Nándoron: 1456.

Második szakasz: Király eskü. Személyei:

V. László, magyar király — Bognár,
Gara, nádor — — Reina.
Mária, leánya — — Hollósi K.
Erzsébet, Hunyadi János özvegye — Schodelné.
László,) — — Farkas K.
Mátyás,) fiai — — Csillag R.
Egy hölgy — — — Boldogné.

Nemesek. Hölgyek. Történik Temesvárt: 1456.

Harmadik szakasz: Ármány. Személyei:

V. László, magyar király — Bognár.
Gara, nádor — — Reina.
Mária, leánya — — Hollósi K.
Hunyadi László — — Farkas Károly.
Hunyadi Mátyás — — Csillag R.

Násznép. Katonák. Történethely: Buda.

Negyedik szakasz: V é r p a d. Személyei:

Gara, nádor — — Reina.
Mária, leánya — — Hollósi K.
Erzsébet, Hunyadi János özvegye — Schodelné.
Hunyadi László, fia — — Farkas Károly.
Kíséret. Nép. Örök. Bakó. Történik: Budán.

Kezdeté 7 órakor, vége 9 után.